

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2006. július 18.*

A C-119/04. sz. ügyben,

az EK 228. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz
2004. március 4-én

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: E. Traversa és L. Pignataro,
meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az **Olasz Köztársaság** (képviseli: I. M. Braguglia, meghatalmazotti minőségben,
segítője: M. Fiorilli avvocato dello Stato, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: olasz.

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas és J. Malenovský tanácselnökök, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues (előadó), J. Klůčka, U. Löhmus és E. Levits bírák,

főtanácsnok: M. Poiares Maduro,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. november 15-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2006. január 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:
 - állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság – mivel nem tette meg a C-212/99. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2001. június 26-án hozott ítéletben (EBHT 2001., I-4923. o.) foglaltak teljesítéséhez szükséges valamennyi intézkedést – nem teljesítette az EK 228. cikkből eredő kötelezettségeit;

- kötelezze az Olasz Köztársaságot arra, hogy a jelen ítélet kihirdetésétől a Bizottság kontra Olaszország ügyben hozott ítélet teljesítéséig (hivatkozás fent) az utóbbi ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedések megtételében való késedelmi naponként 309 750 euró összegű kényszerítő bírságot fizessen a Bizottságnak az „Európai Közösség saját forrásai” számlára;

- kötelezze az Olasz Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

- ² Az EK 39. cikk (1) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„A Közösségen belül biztosítani kell a munkavállalók szabad mozgását.”

- ³ Az EK 39. cikk (2) bekezdése értelmében a munkavállalók szabad mozgása magában foglalja az állampolgárság alapján történő minden megkülönböztetés megszüntetését a tagállamok munkavállalói között a foglalkoztatás, a javadalmazás, valamint az egyéb munka- és foglalkoztatási feltételek tekintetében.

A nemzeti szabályozás

- 4 2004. január 14-én az olasz kormány elfogadta az egyes egyetemek nyelvészeti munkatársainak anyagi juttatásaira vonatkozó sürgős rendelkezésekről és az egyenértékű címekről szóló 2. sz. rendelet törvényt (GURI 11., 2004. január 15., 4. o., a továbbiakban: 2/2004 rendelet törvény).
- 5 A 2/2004 rendelet törvény 1. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A Bíróság C-212/99. sz. ügyben 2001. június 26-án hozott ítéletében foglaltak teljesítésének céljából a Basilicatai Egyetem, a Milánói Egyetem, a Palermói Egyetem, a Pisai Egyetem, a római »La Sapienza« és a Nápolyi Egyetemi Keleti Intézet (a továbbiakban: érintett egyetemek) nyelvészeti munkatársainak – volt idegen nyelvi lektorainak (a továbbiakban: volt lektorok) – az első alkalmazás időpontjától kezdve, az esetlegesen kedvezőbb juttatások kivételével, a megtartott órák számával arányosan, figyelemmel arra a tényre, hogy a teljes munkaidő 500 órának felel meg, a határozott időre foglalkoztatott kutatókéval megegyező anyagi juttatás kerül megállapításra; [...]”

- 6 Az 1987. április 22-i 158. sz. törvénnyé (GURI 51., 1987. március 3., általános sorozat) változtatott, az 1980. július 11-i 382. sz. köztársasági elnöki rendelet (rendes melléklet a GURI 209., 1980. július 31-i számához) 32. cikkének módosításáról szóló, 1987. március 2-i 57. sz. rendelet törvény 1. cikke értelmében az oktatás céljából alkalmazott kutatók kötelező éves óraszám a teljes munkaidő rendszere esetében 350 óra, részmunkaidős rendszer esetében pedig 200 óra. A részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók munkabére átalányösszeg, amely a 200 órás oktatói tevékenység és a nem számszerűsített időtartamú kutatói tevékenység bérezését foglalja magába.

- 7 Az 1994–1997-es időszakra kötött, az egyetemi ágazat alkalmazottaira vonatkozó nemzeti kollektív szerződés (a továbbiakban: CCNL) 51. cikke az anyanyelvi nyelvészeti munkatársak és szakértők (a továbbiakban: nyelvészeti munkatársak és szakértők) számára évi 500 tényleges munkaórát írt elő. Ezen általános referenciakerettől el lehetett térni.

A Bizottság kontra Olaszország ítélet

- 8 A Bizottság kontra Olaszország ítélet (hivatkozás fent) rendelkező részének 1. pontjában a Bíróság a következőképpen határozott:

„Az Olasz Köztársaság – mivel nem biztosította a [...] nyelvészeti munkatársakká és szakértőkké vált volt [...] lektorok megszerzett jogainak elismerését, jóllehet ez az elismerés minden nemzeti munkavállaló számára biztosított, nem teljesítette az [EK 39.] cikkből eredő kötelezettségeit.”

A pert megelőző eljárás

- 9 2002. január 31-i levelében a Bizottság figyelmeztette az olasz hatóságokat arra, hogy teljesíteniük kell a Bizottság kontra Olaszország ítéletből (hivatkozás fent) eredő kötelezettségeket.

- 10 Az olasz hatóságok 2002. április 10-i, július 8-i és október 16-i levelükben válaszoltak a figyelmeztető levélre, és a következőket küldték meg a Bizottságnak:
- egy 2002. március 27-én kelt levél másolatát, amelyben az olasz Oktatási, Egyetemi és Tudományos Kutatási Minisztérium felhívta az érintett egyetemeiket, hogy 45 napon belül tegyenek eleget a Bizottság kontra Olaszország ítélet rendelkezéseiben foglaltaknak;
 - a hivatkozott egyetemek által az annak érdekében elfogadott jogi aktusokra vonatkozó információt, hogy „a Bíróság által hozott ítélet rendelkezései alapján biztosítsák a szolgálati idő elismerését a volt [...] lektorok számára”;
 - az említett egyetemek által hozott határozatok tartalmáról és hatásairól szóló magyarázatokat.
- 11 E közléseket követően a Bizottság 2002. december 11-i levelében felvilágosítást kért az olasz hatóságoktól azon módszerekről és kritériumokról, amelyeket az érintett egyetemek alkalmaztak a nyelvészeti munkatársak és szakértők újonnan létrehozott testületébe 1994 óta tartozó volt lektorok munkabére emelésének kiszámításakor.
- 12 Az olasz kormány 2003. január 24-i levelében válaszolt e kérelemre, és közölte a Bizottsággal a CCNL – 2000–2001-es kétéves gazdasági időszak második szakaszára vonatkozó megállapodás tervezetét, amelyet a közalkalmazottak munkaszerződéseiről való tárgyalással megbízott kormányzati ügynökség (ARAN) és az egyetemi alkalmazottak szakszervezetei 2002. december 18-án írtak alá. Ez a tervezet magában foglalt egy, a nyelvészeti munkatársakra és szakértőkre (volt lektorok) vonatkozó sajátos szabályozást, amelynek célja a „Bíróság C-212/99. sz. ügyben 2001. június 26-án hozott ítéletének tiszteletben tartása” volt.

- 13 Mivel úgy ítélte meg, hogy ezek az intézkedések nem bizonyították, hogy a kötelezettségszegés már nem áll fenn, a Bizottság 2003. április 30-án indokolással ellátott véleményt intézett az Olasz Köztársasághoz, amelyben megállapította, hogy e tagállam – mivel nem tette meg a Bizottság kontra Olaszország ítéletben (hivatkozás fent) foglaltak teljesítéséhez szükséges valamennyi intézkedést – nem teljesítette az EK 39. cikkből eredő kötelezettségeit. A Bizottság felhívta a tagállam figyelmét arra, hogy ha a jogvita a Bíróság elé kerül, azt fogja kérni, hogy a Bíróság kényszerítő bírság fizetésére kötelezze Olaszországot. Az említett indokolással ellátott vélemény előírta továbbá, hogy az Olasz Köztársaság a kézbesítéstől számított két hónapos határidőn belül tegye meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy eleget tegyen a véleményben foglaltaknak.
- 14 Az említett indokolással ellátott véleményre adott válaszként az olasz kormány több dokumentumot juttatott el a Bizottsághoz, többek között a 2003. június 16-i és november 12-i leveleket, amelyek a Bizottságot tájékoztatták a CCNL végleges, 2003. május 13-án megkötött változatáról, illetve azokról az intézkedésekről, amelyeket a hatáskörrel rendelkező hatóságok szándékoztak elfogadni rövid időn belül. 2004. január 28-án az olasz kormány megküldte a Bizottságnak a 2/2004. sz. rendelettvény másolatát.
- 15 E körülmények között a Bizottság – mivel úgy ítélte meg, hogy az Olasz Köztársaság nem teljesítette maradéktalanul a Bizottság kontra Olaszország ügyben hozott ítéletben foglaltakat – benyújtotta a jelen keresetet.

A kötelezettségszegésről

A felek érvei

- 16 A Bizottság rámutat arra, hogy a CCNL végleges változata 22. cikkének 3. pontja értelmében „a Bíróságnak a C-212/99. sz. [...] ügyben 2001. január 26-án hozott

ítélete a kiegészítő tárgyalások során kerül alkalmazásra, egy olyan illetménytábla meghatározásával, amely a [nyelvészeti munkatársak és szakértők] kategóriája tekintetében figyelembe veszi a megszerzett tapasztalatot”. A Bizottság véleménye szerint ez a végleges változat nem határozza meg azon munkavállalók kategóriáját, akiknek munkaköre a volt lektorok munkakörével egyenértékűnek minősül.

- 17 A Bizottság megállapítja továbbá, hogy a 2/2004. sz. rendelettvény a volt lektorok kategóriáját a részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók kategóriájával tette egyenértékűvé. Mindenesetre a teljes munkaidőben dolgozó idegen nyelvi lektornak ugyanolyan bánásmódban kellene részesülnie, mint a teljes munkaidőben foglalkoztatott kutatónak, egyébként a bérhátralékát és az öregségi nyugdíjhoz fűződő jogait tekintve hátrányosabb helyzetbe kerülne. Az a tény, hogy a volt lektorok egy meghatározott időponttól kezdődően béremelésben részesültek, önmagában még nem jelenti azt, hogy az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés már nem áll fenn.
- 18 A Bizottság arra hivatkozik, hogy az Olasz Köztársaság nem bizonyította, hogy az egyetemek kifizették az összes kifizetendő bérhátralékot és béremelést, valamint azokat a társadalombiztosítási járulékoknak megfelelő összegeket, amelyekre a volt lektorok az általuk ténylegesen teljesített tanórák száma alapján voltak jogosultak.
- 19 Az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy kezdeményezéseit a munkaviszony szabályozása – kollektív tárgyaláson alapuló – olasz rendszerének fényében kell értékelni.
- 20 E tagállam szerint a 2/2004. sz. rendelettvény elfogadásának célja éppen az volt, hogy orvosolja az egyetemeken folyó kollektív tárgyalások kudarcát. E célból a rendelettvény kötelezte a kötelezettségüket megszegő egyetemeket, hogy rekonstruálják a volt lektorok szakmai pályafutását, és a részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók bérét tekintsék referenciaértéknek.

- 21 Az olasz hatóságok szerint a nemzeti munkavállalók e kategóriájának kiválasztását az indokolja, hogy a teljes munkaidőben foglalkoztatott kutatók munkakörét lehetetlen a volt lektorok munkakörével teljesen egyenértékűnek tekinteni.
- 22 Egyfelől ugyanis a kutatók elsődleges feladata a tudományos kutatás, az oktatási tevékenységük csak másodlagos és mellékes jellegű. Minden egyéb megoldás azzal a hatással járna, hogy az egyetemi kutató bérezésében a tudományos kutatási tevékenység számára fenntartott rész veszítene az értékéből.
- 23 Másfelől a volt lektorok és a részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók hivatása között felállított analógiát az indokolja, hogy lényegében nem állt fenn kizárólagos munkaviszony ez utóbbiak és munkaadójuk között, ami lehetővé tette számukra, hogy a szabad foglalkozások kategóriájába tartozó tevékenységet is folytassanak.
- 24 E körülményekre tekintettel a Bizottság kontra Olaszország ítéletben foglaltak teljesítése annak elvárására korlátozódik, hogy az érintett egyetemek által kötött kollektív szerződés kiegészüljön egy olyan kritériumokat tartalmazó záradékkal, amelyek lehetővé teszik a volt lektorok számára a korábbi munkaviszonyaik keretében megszerzett jogaik megtartásának biztosítását.

A Bíróság álláspontja

- 25 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi jogból eredő kötelezettségek nem teljesítésének igazolása végett a tagállam nem hivatkozhat kifogásként belső jogrendszerének rendelkezéseire, gyakorlatára vagy helyzeteire (lásd különösen a Bizottság kontra Olaszország ítélet (hivatkozás fent) 34. pontját és a C-195/02. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 2004. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-7857. o.] 82. pontját).

- 26 Következésképpen nem lehet elfogadni az Olasz Köztársaság azon érvelését, amely szerint a volt lektorok megszerzett jogai elismerésének kérdését a munkaviszony szabályozásának – a kollektív tárgyaláson alapuló – olasz rendszere alapján kell értékelni.
- 27 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 228. cikk szerinti kötelezettségzegés értékeléséhez szükséges referencia-időpont az említett rendelkezés alapján adott indokolással ellátott véleményben megállapított határidő lejárta (lásd a C-304/02. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2005. július 12-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6263. o.] 30. pontját és a C-177/04. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2006. március 14-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-2461. o.] 20. pontját).
- 28 Jelen esetben nem vitatott, hogy a 2003. április 30-i indokolással ellátott véleményben előírt határidő leteltkor az Olasz Köztársaság még nem tett meg minden intézkedést a Bizottság kontra Olaszország ügyben hozott ítéletben foglaltak teljesítése érdekében.
- 29 Amint az a Bizottság kontra Olaszország ítélet 21. és 22. pontjából is következik, az egyenlő bánásmód EK 39. cikkben előírt elve azt követelte meg, hogy azok a volt lektorok, akik határozott idejű munkaszerződéssel rendelkeztek, az e szerződésnek határozatlan idejű szerződéssel történő helyettesítésekor megtarthassák valamennyi, az első alkalmazásuk időpontjától szerzett jogait. E garancia nemcsak a béremelés, hanem a szolgálati idő és a munkaadó részéről történő társadalombiztosítási járulékbefizetés tekintetében is következményekkel járt.
- 30 Az ügy irataiból kiderül, hogy a Bizottság kontra Olaszország ítéletben foglaltak teljesítéseképpen az Olasz Köztársaság elsőként az alábbi intézkedéseket tette:
- A Milánói Egyetemen az 1999. november 27-én kötött, a nyelvészeti munkatársakra és szakértőkre vonatkozó kollektív szerződés előírta, hogy

bérezésük meghatározása tekintetében figyelembe kell venni azt a tevékenységet, amelyek ez utóbbiak idegen nyelvi lektorként folytattak. Ezt követően az egyetem 2002. május 7-i levelében tájékoztatta az olasz kormányt, hogy a nyelvészeti munkatársak és szakértők bérét felemelték, és a bérhátralékokat az évi 450 tanórán belül maximált teljesítmény alapján számították ki.

- A Pisai Egyetemen az adminisztratív igazgató 2002. március 13-i és a rektor 2002. május 10-i határozata értelmében a volt lektorok a szolgálati időtől függő három fizetési fokozatnak megfelelő bérhátralékban részesülnek.

- A római „La Sapienza” adminisztratív igazgatójának 2002. május 17-i határozata rögzítette, hogy a volt lektorok szolgálati idejét évi 400 tanóra alapján számították ki.

- A Palermói Egyetem 2002. május 27-i levelében bejelentette, hogy a volt lektorok bérezését majd újabb számítások alapján fogja rendezni, amelyek egyébként már folyamatban vannak.

- A Nápolyi Egyetemi Keleti Intézet rektorának 2002. május 20-i határozata értelmében a nyelvészeti munkatársak és szakértők évi 318 tanóra alapján kiszámított bérhátralékban részesültek.

- A Basilicatai Egyetem adminisztratív igazgatójának 2002. május 22-i határozata a nyelvészeti munkatársak és szakértők szolgálati idejét öt fizetési fokozat, illetve évi 400 tanórás átalányalap szerint határozta meg.

- 31 A Bizottság kontra Olaszország ítéletben foglaltak teljesítésének tekintetében ezeket az intézkedéseket sem elégségesnek, sem pedig véglegesnek nem lehetett minősíteni, és maga az olasz kormány sem tekintette őket annak.
- 32 Meg kell tehát állapítani, hogy a jelen ítélet 30. pontjában felsorolt intézkedések ellenére az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártakor még fennállt a kötelezettségszegés.
- 33 Mivel a Bizottság az Olasz Köztársaság kényszerítő bírság megfizetésére való kötelezését kérte, meg kell állapítani, hogy a felrótt kötelezettségszegés még fennállt-e a tények Bíróság általi vizsgálatának idején (lásd a Bizottság kontra Franciaország ügyben 2005. július 12-én hozott ítélet [hivatkozás fent] 31. pontját és a Bizottság kontra Franciaország ügyben 2006. március 14-én hozott ítélet [hivatkozás fent] 21. pontját).
- 34 2004. január 14-én az Olasz Köztársaság elfogadta a 2/2004. sz. rendelettvényt, amelynek tárgya az ahhoz szükséges jogi és pénzügyi háttér biztosítása volt, hogy minden egyes érintett egyetem végre képes legyen elvégezni a volt lektorok szakmai pályafutásának pontos rekonstrukcióját.
- 35 A 2/2004. sz. rendelettvényben rögzített jogi háttér két elven alapul, amelyek értelmében, az esetlegesen kedvezőbb bérezések kivételével:
- a volt lektorok szakmai pályafutásának rekonstrukcióját a részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók bére mint referenciaérték alapján kell elvégezni;

- ezt a bérezést a volt lektorok számára a megtartott órák számával arányosan kell megállapítani, és figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a teljes munkaidő évi 500 tanórának felel meg.

36 Az évi 500 órás kritérium a nyelvészeti munkatársak és szakértők (volt lektorok) által biztosított órák számán alapul, amint azt a CCNL az 1994-1997-es időszak tekintetében előírta. Ez a kritérium objektívnek bizonyult, mivel lehetővé tette a nyelvi lektorok szakmai pályafutásának egyenkénti értékeléséből fakadó nehézségek leküzdését. E tekintetben elegendő arra emlékeztetni, hogy nem minden egyetem győződött meg a volt lektorok szakmai pályafutásának pontos rekonstrukciójához szükséges kritériumokat megállapító kollektív szerződés létezéséről.

37 Azt a tényt illetően, hogy a volt lektorok szakmai pályafutása rekonstrukciójának nemzeti munkavállalói referenciakategóriájaként a részmunkaidőben foglalkoztatott kutatók szakmai pályafutása került kiválasztásra, meg kell állapítani, hogy ez a lehetőség a nemzeti hatóságok hatáskörébe tartozik. Az a Bizottság kontra Olaszország ítéletből nem következik, hogy az Olasz Köztársaságnak a volt lektorokkal összehasonlítható munkavállalói kategóriát kellett volna kiválasztania, és a velük szemben alkalmazott bánásmódot teljesen egyenértékűvé kellett volna tennie azzal a bánásmóddal, amelyben e kategória részesül.

38 A fentiekre figyelemmel a Bíróság a Bizottság által szolgáltatott adatok alapján nem tudja megállapítani, hogy a jelen ítélet 36. és 37. pontjában hivatkozott paraméterek nem megfelelőek, már azért sem, mert úgy tűnik, hogy alkalmazásuk nem akadályozza meg, hogy – különleges esetekben – a volt lektorok szakmai pályafutásának rekonstrukcióját kedvezőbb bánásmód alapján lehessen elvégezni.

- 39 A 2/2004. sz. rendelettvényt tehát nem lehet úgy minősíteni, hogy helytelen jogi háttérrel biztosított ahhoz, hogy minden egyes érintett egyetem képes legyen elvégezni a volt lektorok szakmai pályafutásának pontos rekonstrukcióját.
- 40 Már csak azt kell megvizsgálni, hogy az érintett egyetemek által a 2/2004. sz. rendelettvény elfogadását követően tett intézkedések elérték-e a kitűzött célokat.
- 41 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a jelen eljárás keretében a Bizottságnak kell a Bíróság részére rendelkezésre bocsátania azokat az adatokat, amelyek szükségesek annak meghatározásához, hogy a tagállam milyen mértékben teljesítette a kötelezettségességét megállapító ítéletben foglaltakat (a C-387/97. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-5047. o.] 73. pontja). Továbbá ha a Bizottság elegendő információt nyújtott a kötelezettségesség tartósságának nyilvánvalóvá tételéhez, az érintett tagállam feladata, hogy érdemben és részleteiben vitassa a nyújtott információkat és azok következményeit (a Bizottság kontra Franciaország ügyben 2005. július 12-én hozott ítélet [hivatkozás fent] 56. pontja).
- 42 Meg kell állapítani, hogy az érintett egyetemeknek a volt lektorok megszerzett jogainak teljes elismerését megerősítő nyilatkozatain kívül az olasz kormány részletes táblázatokat szolgáltatott, amelyek minden egyes érintett egyetem tekintetében tartalmazták az elismerések végrehajtását.
- 43 Bizonyos, hogy az iratok között szereplő fizetési nyilatkozatokat nem a hitelezők, hanem az egyetemek készítették, és a Nápolyi Egyetemi Keleti Intézet esetében a kifizetés időpontját a nyilatkozat keltének hónapjánál későbbi időpontban rögzítették (2004. október).

44 Mindenesetre a Bizottság által a Bíróságnak szolgáltatott adatok nem alkalmasak arra, hogy megcáfolják a jelen ítélet 42. pontjában hivatkozott információkat.

45 E körülmények között a Bíróságnak nem áll rendelkezésére elegendő adat annak megállapításához, hogy a tények általa végzett vizsgálatának időpontjában fennállt a kötelezettségszegés.

46 Így kényszerítő bírság kiszabása nem indokolt.

47 A fenti megállapításokra figyelemmel meg kell állapítani, hogy az Olasz Köztársaság – mivel az indokolással ellátott véleményben előírt határidőre nem biztosította a nyelvészeti munkatársakká és szakértőkké vált volt lektorok megszerzett jogainak elismerését, jóllehet ez az elismerés minden nemzeti munkavállaló számára biztosított – nem tette meg a Bizottság kontra Olaszország ügyben hozott ítéletben (hivatkozás fent) foglaltak teljesítéséhez szükséges valamennyi intézkedést, és ebből adódóan nem teljesítette az EK 228. cikkből eredő kötelezettségeit.

A költségekről

48 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a értelmében a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az Olasz Köztársaságot, mivel a kötelezettségszegés megállapítást nyert, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

- 1) **Az Olasz Köztársaság – mivel az indokolással ellátott véleményben előírt határidőre nem biztosította a nyelvészeti munkatársakká és szakértőkké vált volt lektorok megszerzett jogainak elismerését, jóllehet ez az elismerés minden nemzeti munkavállaló számára biztosított – nem tette meg a C-212/99. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2001. június 26-án hozott ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges valamennyi intézkedést, és ebből adódóan nem teljesítette az EK 228. cikkből eredő kötelezettségeit.**
- 2) **A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**
- 3) **A Bíróság az Olasz Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások